

Esy-li spěwał,
Pitnje dželał,
Strowja cze
Eswójbnj statoł,
A twój šwjatoł
Gradny je.

Sa staw spróznj
Napoј móznj
Lubošč ma;
Bóh pał šwěrnj
Pšches spał měrnj
Čzerstwosč da.

Njech ty spěwašch,
Eswěrnje dželašch
Pšchědne dny;
Džeń pał šwjatj,
Dušchi datj,
Wotpocznj ty.

S njebješ mana
Njech czi kmana
Žiwnošč je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wofšchew cze!

F.

Szerbiske njedželike łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Esmolerjez knižicziščezěrnj w Buduščinje a je tam ja šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

23. njedžela po šwj. Trojizy.

„Jako ja mały kusł nimo nich pšchińdžech,
dha namačach ja teho, kotrehož moja dušcha
lubuje. Ja džeržu jeho a nočzu jeho pušchczič.“
(Wyšoki kherlusch III, 4.)

Tak rěczi njewješta w luboščj k šwojemu nawoženju.
Wšchitko pał je wěšczenje na šhrystuša a jeho zyrkej:
wón šam je tón nawoženja a jeho njewješta je jeho
zyrkej, je kóžda dušcha. W šwojej luboščj k nawoženju
je njewješta tak šbožowna. Tak dha šo praschamy:

Šchto cžini naš prawje šbožownych?

a wotmolwmy:

1. hdyž prajicž móžemy: ja namačach, kotrehož moja
dušcha lubuje, a

2. hdyž wušnawamy: ja nočzu jeho wjazy pušchczič.

1. Něschto šhubicž, moji lubi, nacžini bolosč, něschto
namačacž pał wješeloscž. Njesawoła žónska w šczenju
šwoje šušodnizy, prajizy: „Wješelcze šo se mnu, pšchetož
ja šym šwój krosch namačala, kotryž běch šhubiła?“
Njepołoži paštje šhubjenu wowzu, hdyž je ju namačal,
na šwojej ramjeni i wješeloscžu? Haj, kaž na semi, tak
šo tež w njebješčach nad namačanjom wješelja, wšchaf
našch Šbožnik wupraji: „Wješeloscž budže pšched Božimi
jandželemi nad jenym hrěšnikom, kiž pokutu cžini.“

Nětko wopomni, kał wjele dobrego je tebi twój lubj
Bóh cžaš twojeho žiwjenja wobradžil. Njeje luba macžer
šo ja tebje prózowala wo dnjo a w nozy a šwěrnj nan
cze napominał k wšchemu prawemu? Dale strowosč,

kałke rjane kubło, a fromny muž, fromna žona, fromne
džeczi a šo móžech tych šwojich šezimicž! Woprawdže,
šchtóž je kałke něschto namačal, tón ma pšchicžiny došč,
wutrobnje wušnacž: „Anježe, ja nješym doštojnny wšchitkeje
šmilnosče a šwěrnosče, kotruž mi šy wopokasał.“

Ale hdyž tež wšchitko to mamy, najšepšche nam tola
hišcže pobrachuje. Pšchetož našche žiwjenje šo minje,
strowosč šo šhubi, pjenješy a kubla njemóžemy šobu wšacž,
a hdy bychmy to tež mohli, dha tola tam we wěcžnosčj
niczo njeplacža. Nan a macžer naš wopuscžca a džeczi
nam mrěja. Haj, to wšchitko nam pšchi wumrjecžu niczo
njepomha a nam njemóže žaneho wodacža ani měra pšchi-
nješč; to wšchitko naš njemóže šbožnych cžinicž. To
šamóže jeno Ješuš šhrytuš, pšchetož „njeje w žanym
druhim šbožnosč; tež njeje žane druge mjeno pod
njebjom date tym cžłowjekam, w kotrymž my móhli šbožni
byč;“ wón šam „je tón pucž, ta wěrnosč a to žiwjenje,
ničto njepšchińdže k Wótzej křiba pšches njeho.“ Těho dla
šy halle prawje šbožowny, hdyž šy jeho namačal.

Ty šy pał jeho namačal, hdyž kaž wulka hrěšnikiza
pšched nim ležisch a i žlonikom na šwoju wutrobu dnrišč
a rjekujesch: „Anježe, budž mi hrěšnikrej hnadny!“
hdyž i Domaschom wušnajesch: „Mój Anježe a mój
Božo!“ Dha cze k šwojej wutrobje cžehnje a praji:
„Budž troschtny, ja šym cze wumohl, tebi šu twoje
hrěchi wodate“. A nětko šo šbožownosčž žórli do twojeye
wutrobj, pšchetož ty mašč hnadu Božu a mēr i Bohom a
pokoj šwědomnja we wodacžu šwojich hrěchow. Nětko
mašč tež Bože špodokanje pšches jeho šyna, na kotrymž

spodobanje ma, a móžesch wšchědnuje pšchincz a bracz
hnadu wo hnadu a trošcht a móz a bylnoscz a radošč.
Eszy Boži lubušč, kiž ma swój sbóžny pšchichod wěšty.

Eszy dha hižo tak sbožowny, dokelž prajicz móžesch:
„Ja namakach, kotrehož moja dušcha lubuje?“ Dha knadž
tež wěsch, hdy je so to stało a i džakom na tu sčtundu
myšlišch. Wěšche to knano w nušy a hubjenštwje, hdžež
by so swojeho Sbožnika mozował, abo pšchi thorołožu
swojeho džěščja abo pšchi rowach swojich lubnych, abo hdyž
by nastroženy pšches słowo Bože se rta duchowneho abo
swěrneho pšcheczela swój hrěch pšnuł a Boži hněw nad
hrěchom. Ešnano je pať luboscž k Jesuščej i lětami
narostła w twojej wutrobje kaž sčtomik w sahrodze, hdžež
by starschiske napominanje w pěknej wutrobje wobkhował,
so pšches schulste rošwucžowanja we wěrye pošyluil a
pšches wopytowanje Božeho doma a čžitanje lubeje biblije
džen a bóle natwaril, so bē modlitwa wo wěru twój
wšchědny khlěb. Ale njech temu je kaž je, najwažnišche
tola wostanje, so Jesuša lubuješch. Mašch ty jeho lubo?
Eszy ty jeho namakal? D hdyž niz, dha wopomni tola,
kajki khudy, hubjenu, njesbožowny čžłowjek by a pytaj jeho
hišchěže, tať dolho hačž je namakacz. Nowe žyrkwine
lěto so bórsy sašo sapočnje, knano twoje pošlednje tu
na semi, njech čži budže lěto twojeho sboža, hdžež tež
i nami wyštasch: „Ja namakach, kotrehož moja dušcha lubuje.“

2. Ale chžesch-li sbožowny wostacz, dyrbišch tež kłubicž:
„Ja nochzu jeho wjazy pušchěžicž.“

Luboscž k Khrystuščej je drohe kłubło, wo kotrymž
rěka: „Džerž, sčtož ty mašch, so by ničtō njewšať twoju
krónu.“ Wopomni jenož, kať by so čžert wjěkelil, hdy by
cže sašo w swojich byczach popadnył; kajke wyštanje by
to bylo pola swěta, hdy móhli prajicz: „Teho my sašo
mamy“; kajke wjěkele twojeho čžela, hdy by sašo i knjesom
było.

Teho dla, chžesch swoju sbožownoscž wobkhowacz,
mašch wšcho čžinicž, so by tego džeržal, kotrehož twoja
dušcha lubuje.

Modl so tať swěru, pšchetož kōžda modlitwa je kaž
ruka, kotraž Sbožnika sapšchimnje a twjerdže džerži. Čžim
wjazy modlitwow, čžim wjazy rukow, kotrež jeho twjerdže
džerža. Potom pať čžitaj tež Bože słowo a kłušch jo
radny, pšchetož kaž husto Bože słowo kłušchisch, wón i tobu
rěczy. A hdyž jeho słowo pšchimošmješch, ty Jesuša do
swojeje wutrobny pšchimošmješch. Wón roščže potom a
w tebi sčtalt dobudže a so wonkach tebje sjemi w kłowach
a skutkach. Wón tež potom njepšchidawa, so do lěnjoscže
a sechernoscže sapadnjesch, ale cže stajnje wubudža, honicž
sa swjecženjom, bjes kotrehož njebudže ničtō Bože woblicžo
wohladacz, a jeho wušnacž pšched čžłowjekami i žylym
twojim žiwjenjom.

Mašch-li swěrnoscž w tym wšchěm, „dha budže čž
date, so doščž smějšch“. Njesabudž, sčtož je tōn Knjes
prajil: „Sčtōž njebudže se swjaty Duchom a i wohenjom
kšchěženy, tōn dyrbi so palicz we wěčnym wohnju“.
Eszy-li pať pšches swjateho Ducha so horjaza a swěczaza
swěza, mašch sam na kēbi wobswědcženje, so je Jesušč
wopravdže w tebi a ty w nim.

D džerž jeho! Džerž jeho twjerdže, potom by
sbožowny čžłowjek a kōždy džen twojeho žiwjenja budže
rjany lubošny džen a hdyž k wječoru so pšchibližuje a
pšchidže kmiertna nōz, wón čži swěczy, so so dom
namakajsch.

Eszyfora.

Měščžanske prawo.

(Spitta.)

Fil. 3, 20.

Měščžanske my prawo swoje
Mamy horkach w njebjech;
Kaž do wótznoh' doma twoje
Myšle sčožisch w njewjedrach,
Kaž tam noha pošhwatuje,
Hdžež je dušcha domjaza:
Tať tež w njebjech so čžuje
Hižom w swěcže wutroba.

Teho wušwoli kēž žadošč,
Kiž nam swoju luboscž da,
Dušcha ma wšchaf jeno radošč,
Hdyž ma swojoh' Jesuša.
Sbožna jeno je, ma jeho,
Pšchi nim pokoj hlada kēž,
Bycz chže wostajiwšchi wšcheho,
Tam, hdžež steji žadošč jej.

Khrysta luboscž k njebju čžehnje
Kaž magnet mi wutrobu;
W modlitwje so čžuju rjenje
Pošbēnjeny nad semju.
W žiwjenju so sčhadžujemy
Kaž we jeho swjatoščji,
Něčimy a skutkujemy,
So swět njedorošymi.

Njech naš pšchezo ludžo hanja,
Tōn, kiž našu luboscž ma,
Wucži žohnowacz, kiž šranja,
Lubowacz tež hanjerja.
Kiž je so tu ja naš podał,
Njebjo kłubil nam ja dom,
Chže, so by so jemu dodať
S njebjeskim tež žiwjenjom.

Mohli w njebjech my kłodžicž,
S wutrobu tam horkach bycz,
Hdyž nam mohło semške kłodžicž,
Njemohli my wodacz chžycž?
Mohli hidžicž hidženeho,
Placzicž jeno lubemu?
Njemohli my kłodžicžkeho
Brēmjo njescž rad' i luboscžu?

Ach, kaž husto šurowimy,
Njemžemy wšchaf horkach bycz;
Šawimy a sawidžimy,
Njemžemy pšchi Knjesu bycz.
Luboscž lubom' podobneho
Čžini naš, duž žadajmy,
So do šnamjenja wšchaf jeho
Pšchekrašnji budžemy.

Daj, so njebych, Jesu swěrnny,
Wot tebje so šdalował,
So bych twój, kaž w njebju, měrnny
Hižom tu wšchōn šawostať.
Njedaj, so mi rošprōščenje
Semšku čžini wutrobu,
Hačž mam junu wumōženje
W njebju i twojej sbožnowščju.

Wišel. S. Brōška.

Pšched žyrkwiny mi durjemi.

Wěšche njedžela a ludžo džěchu ke mšchi, pšchetož runje bē so
šawonilo. Žyrwi i napscheczja bē kōrcžma a pšched nej kēdžěšche
někajki žyšy pohoncž, kiž swoju trubku kurjo se šazpicžom na ludži
hladašche, kiž ke mšchi khwatachu.

Duž pschindže tež po puczu nahladny muž je spěwariskimi pod pažu, džěšche nimo pohoneča a pohladny pschipadnje na njeho, tež pohoneč hladasche na njeho s wěstym kmejtotanjom: „Šy ty tež tajti hlupenz, so so do zyrkwyje hynjesech“?

Muž to kmejtotanje derje srosumi, ale wón njebu hnewny; fasta a so woprascha: Pscheczelto, njechasch sobu do předomanja?

„Ně“, sabórcža tamny a so wotwobrocziwšchi wuduny trubkowu fur psches ramjo.

Muž so njeda samylicz ale džěšche: Pscheczelto, ty by wěšče šle dny poměl. Se hiščeže twoja macz žiwa?

Bohonz satorhnyeny temu mužej do woczow hlada a mjelczi.

Hdy by twoja macz tu byla, rěczi wón dale, ta by jara frudna byla.

Dale wón nicžo njeprazi a džěšche ke mšchi.

Bohonz pak hladasche prosče psched so a sapadowasche do hlubšich myšlow.

Potom so wón šhrabny; trubka jemu wupadže, wón pomału psches hažu stupasche a stónčnje stejesche w Božim domje.

We wutrobje stwjerdnjeneho człowjeka je so něšto stalo. Što? Njeshudasch jo?

Seničke słowo „macz“ je jeho wutrobu pschewšalo.

Pucžowanje po Božim pišnje

abo

čajte myšle nadeněžech, Bože słowo čitajo.

Podawa šwěrnj čitar „Bomhaj Bóh-a“.

1. knihi Mójšajowe, 43. staw.

(Pokrəcəwanje.)

20. A my wotmolwichmy mojemu knjesej: My mamy stareho nana a — pschirunamy-li jeho s nami — jeneho młodzenza, w jeho starobje płodzeneho; a jeho bratr, kotrehož je něhdy se wschej lubosczu lubował, je psched 22 lětami wumrjel, a wón je po jeho kmjerczi lutki šam wostal wot šwojeje maczerje, kotruž je našch nan wošebje lubo měl, a nan jeho teho dla tak lubuje, jako njeměl hewaf žanych džěczi nimo njeho.

21. A ty rjekny k twojim wotrocžkam: Pschirwjedžče jeho šem dele ke mni, ja chzu jemu hnadu wopokasacz.

22. My pak wotmolwichmy mojemu knjesej: Tón młodzenz njemóže wot šwojeho nana pschiruč; a hdy by wón psches něčajti pschipad wot njeho pschiruč, by wón wumrjel.

23. Na to prajesche ty k šwojim wotrocžkam: Se-li so wasch najmłódschi bratr šem njepschindže s wami, njedyrbicze wy wjazy moje woblicžo wohladacz.

24. Duž czehnichmy my horje k twojemu wotrocžkej, mojemu nanej, a powjedachmy jemu mojego knjesa słowo.

25. A hdyž běchmy žito šjedli, kotrež běchmy s Egyptowskeje pschiruč, džěšche našch nan: Čehničze tam šašo a nakupče nam něšto žita.

25. My pak wotmolwichmy: My njemóžemy czahnyč, šhiba so budže našch najmłódschi bratr s nami; budžesch-li jeho s nami póšlacz, dha chzemmy my dele czahnyč; pschetož my njebudžemy teho muža woblicžo wohladacz, je-li so našch najmłódschi bratr s nami njebudže.

27. Na to je twój wotrocžk, mój nan, k nam prajil: Wy wěšče, so je moja žona Rahela mi dweju šynow porodžila.

28. Sedny woteńdže wote mnje, wo kotrymž je prajene, so je roštorhany; a ja njejšym jeho wjazy widžal.

29. A wošmjecze-li wy teho tež wote mnje, a pschindže na njeho něšto šle, dha pschiručecze moje šchědžiwu wlošy se žaloscžu do rowa.

30. Hdy bych ja nětko domoj pschiruč k twojemu wotrocžkej, mojemu nanej, a tón młodzenz njebyl s nami, pschetož nanowa dušcha wišy na młodzenzowej dušchi,

31. Dha so štanje, hdyž budže wón widžecz, so hólz sobu njeje, so wón wumrje; tak bychmy my, twoji wotrocžy, šchědžiwu wlošy twojeho wotrocžka, našcheho nana, se žaloscžu do rowa pschiručli.

32. Čajku žaloscž pak móžu ja najmjenje wohladacz. Pschetož ja, twój wotrocžk, šym rukował ša teho hólza pola mojego nana, prajizy: Se-li so ja tebi jeho šašo njepschiruč, dha chzu moje žiwu dny wina byč.

33. Teho dla njech tu ja nětko woštanu ša teho hólza, wotrocžk mojego knjesa; a puschež hólza, so by se šwojimi bratrami horje czahnył.

34. Pschetož kaš móžu ja horje czahnyč k mojemu nanej, hdy by tón hólz so mnu njebyl? Ša bych dyrbial žaloscž widžecz, kotraž by pschiručla na mojego nana.

S tutymi rjanymi, žiwymi Žudowymi słowami wujasni šu, kaš šu so šmylenja Šosefowych bratrow mješ tym minyle; pschetož šwěrna šwědomliwošč a džěcžaza luboscz k nanej žiwje s nich rěcžitej. Čole bē, štož běšche Šosef chzyl póšnacž; teho dla šaštupi s tutymi słowami, w kotrychž stej štyšnoscz a šadwělowanje bratrow najdale pokrəcəžiloj s dobom šawróčenje w stawišnach.

Čaž njeje Žuda tu w nuy Benjaminu wopuschčil, tak njeje pošdžišcho Benjaminowy šplah Žudowy šplah w najhóršim čažu wopuschčil, hdyž běchu jón wschitke šplahi wopuschčile.

Nětko šu so Šosefowi šynojo šašo pokajali jako šynojo šwjateho Wótza. S nich blyščeži so nadobne a šprawne šmyšlenje, po kotrymž je so pošdžišcho wschemu Šraelštemu narodej Šeschurun = šprawny narjeklo; jich džiwje a našylne waschne bu poražene, pokuta do nich płodžena, a tak šaložk a podložk ša jich wěčnje s be šapložene.

Šrael, něhdy k Šobóžnikej wobrocženy, budže tež šwjate šymjo

45. staw.

Šosef da so póšnacž.

III. 1—15. Psches Žudowu rěč wschón hnuty — pschetož wona je jemu něžnu luboscz k staremu nanej a woporniwu šwěrnoscz k jenicžkemu hiščeže žiwemu Rahelinemu šynej wujasniła — njemóže so Šosef dale tajicž. Teho domjazy ludžo maja woteńč a hórko płakajo da so Šosef bratram špóšnacž. Tutych pak póšnacze: „Ša šym Šosef, wasch bratr, kotrehož šče do Egyptowskeje pschedali“, tak porašy, so njemóža Šosefej ani šlowečka wotmolwicž. Čakle potom, hdyž bē jim Šosef tróžy wobkručil, so je to, s čimž šu jeho něhdy šschiručli, Bože wódžanje bylo, so by so bratram derje šeschlo, a hdyž bē jich wschitkich wokošchal, rošwježe so jim powjas, jich jashk putazy, so šamóža so s nim rošrěčowacz.

1. Tehdom, hdyž Žuda se šwojeje wutrobny, s lubosczu a se frudobu, s bolosczu a pokutu pschepjelnjeneje, tak hnuzaje šlowa rěčesche, a hdyž drje pschi pošlednich šlowach šylly jeho hólš podubnychu, njemóžesche so Šosef dale šdžeržecz a šwoje czucz a dale hiščeže putacz pschede wschitkimi tymi, kotřiž wokoło njeho stejachu. A wón šawola: Njech wschitzy wote mnje wuńdu! A tak žadny człowjek pschi nim njewošta, hdyž so Šosef, kaš nětko hnydom šhonimy, da šwojim bratram špóšnacž.

Ša njedwěluju — praji Luther — so je Šosef pschi Žudowych šlowach a proštwje šschepjetal, a s tym je so jemu wutroba šmyšczila; pschetož šobóžicžke šlowo, wot Žudy prajene, je jemu wutrobu hnušo psches wulku šwěru a luboscz, kotruž je k šwojim bratram měl. Čak je so Žuda wo Šosefowu wutrobu dypal.

Mudrosčzi, s kotrež je dotal šwoju wutrobu wobknežil, so by po Božich šchěžkach šchol se šwojimi bratrami, njemóžesch so do džiwacz. Čola ša njeho by najhóršcha czwila byla, hdy by je šwojej po šdacžu krutej wutrobu chzyl pokrəcəwacz, haj to běšche jemu dale njemóžne, dokelž so jemu czucz a je wschej mozu nawalichu.

Póšnacze s bratrami běšche podawš, něžny a šwjaty, so mješesche Šosef ša to, bychu-li zusy pschiručowali, by so póšnacze s nimi wotšwjecžilo, nimo teho by so wo šobóžiči, kotruž běchu bratšja jemu něhdy škuczili, hnydom po wschém mješče a kraju powjedalo.

2. A wón s wulkim hólšom płakasche a šdychowasche, so by šwoju šputanu wutrobu woložil, a wón płakasche s tajkim hólšom, so Egyptowszy, runje wuschedschi, a wot nich pošdžišcho Šaraonowa čzeledž abo Šaraonowi pschidwórní ludžo wo tym šlyšchachu.

3. A šhrabawšchi so šašo džěšche Šosef k šwojim bratram: Ša šym Šosef. Se hiščeže mój nan žiwny? A jeho bratšja njemóžachu jemu ani na jeho wušnacze, ani na tuto praschenje wotmolwicž, tak so woni štróžichu psched jeho woblicžom a njemóžachu jemu ani do mješwocža pohladacz.

Psches naprašchowanje ša nanom chzysche jim šdželicž, šcho je jemu najwážnišche a jeho wutrobu nětko najbóle jima, hdyž je nětko šašo jich bratr.

Čole je wulzy rjany pschiruč, — praji Luther — kaš so Bóh k nam ma. Wón šchwika naš hnadnje a po wótzowskej luboscz, a ščónčnje šastawšchi se šchwikanjom šjewi so nam prajizy:

Sa hym twój Bóh, kotryž ma tebje lubo a pscheczelniwje s tobu wobkhadza; ja hym s tobu mēnil po wutrobnej a pscheczelniwjej lubosći. Tak ho sažo dusche posbēhnu, so móža ho sažo spokojeć s Božej hnadu a pscheczelniwosću. A to je pokoj Božich džěczi w tutym žiwjenju. Ale tak wulke budže jich wješele na tamnym dnju, hdyž budže ho hym Boži sjewicž, prajizy: Slej, ja hym twój Sbožnik a wumóžnik, na kotrehož sy ho hrěšič, so ho njeprafcham sa hwojej zyrkwju a wošadu a na njeju njehladam, jako njebych byl Bóh a njestarał ho wo waš. Slej, tu hym! Teho dla pak hym tebje pschwilak, so by twój hrěch wurjedženy a wumjedženy byl, a so by mje spósnal sa hwojeho Boha a Sbožnika. Sšto budže, pschindže-li nasch Knjes a Sbožnik Jesuž Khrystuž, kotryž je naž w tutym žiwjenju wschelato spytowal, a swoli, so hym čzwilowani, schwikani a nimale stónzowani! Kat wulke wješele budže, hdyž budže ho tak nahle a njeabzy pschemenicž, hdyž hym prjedy sa to mēli a čzuli, so je najhrosnišči tyran, kotryž je naž wschěch chyzł na jedyn wokomit jahubicž. Tehdy budže prajicž: Sa hym Josef, ja hym wasch Sbožnik.

Alle tež hinał ma ho tuto snamjo stacz, hdyž budže ho Jesuž Židam, hwojim bratram, kotryž sy jeho sazpjeli, dacž spósnacž.

4. Wón pak džěsche k hwojim bratram s pscheczelniwym, wutrobu dobywazym hłokom: Stupeče wschal sem ke mni! A woni se semje postawišči pschistupichu k njemu, wostachu pak dale bojasliwi a stysni daloto wot njeho stejo. A wón džěsche: Sa hym jawěseče Josef, wasch bratr, tón, kotrehož seče wy do Egyptowsteje pschedali.

5. A nětko njestaraječe ho dale wjazy wo to, sštož je ho stalo, a njeboječe ho, so bych ja teho dla ho hněwal, so seče mje sem pschedali; pschetož ja mam we wschěm tym sa to: wascheho žiwjenja dla je mje Bóh prjedy waš sem póbłal.

Josef je jim tak wobšwědczil, so spósnawa we hwojich wofudach ruku Božeho dohladowanja, so wón sabudže, kat bēchu woni póbłal wobdželeni, a so je jemu tak lohko, so jim jich sčosč njesaruna. Bratřja sy drje posdžischo tež čzuli, so njeje jich hrěch s tym sanicženy; ale s lubosću njechasje Josef jim jich sčosč pschilicžicž.

(Pofracžowanje.)

Sranjeny wojak.

Młody wojak bu na bitwiščežu smjertnje sranjeny. Se stynjenymaj rukomaj ležesche wón, ho modlo, na semi a čzalasche se smernym podčizkjenjom do Božej wole na blisku smjercž. Wójwoda Ferdinand Brunschwigski na lonju ředžo jeho wuhlada, kat we hwojej krwi merny ležesche a rěčesche pscheczelniwje s nim. „Sa hym bórny dokonjal,“ džěsche mrějazy s wješełym woblicžom, „ja wumru wješeły na sažlužbu hwojeho wumóžnika Jesom Khrysta.“ A s tym wón hwoju duschu wudycha.

Boži řud.

Něchtón s Trsteje bē řebi řhětro wulke samoženje sažlužil, ale psches pscheczinjena a jebanja hwojeho njeporadženeho řyna wón posdžischo zyle wofhudži. Žona jemu wumrje, jeho strowota řhiny, a k dospólnjenju hwojich čzerpjenjom wón tež widženje řhubi. Řhudy, řlepy, wopuschčeny a bjes pscheczela namafa stónčnje pschebytł w řhudowni w Franklinje.

Sdyž w tutej wufhowanzy bydesche, pschindže jeho řyn na hwojim pucžowanju psches město Franklin. Jemu bu pomjedžene, so jeho nan w řhudowni pschebhwa a řebi řada, jeho hiščeče ras wohladač. Alle řynej ho njechasje k hwojemu naněj, řiz bē tak wjele sa njeho čzinił. — Sšto ho řta? Tón řamy džěń, hdyž chyzsche do Gettyřsburka na něřajřim wosu wotjěč, pschekhwata jeho pschi tamnej řhudowni řalofne njewjedro. Prjedy čzopły wón řraščnje řymu namře; to najmnjenje padže jemu na woczi a wón wofłepi. W hwojim wulkim hubjenstweje wofra wón tójhdy w Gettyřsburku, tak dolho hacž jeho pjenjesy dořahachu; potom póbłachu tež jeho do Franklinsteje řhudownje. Džěń prjedy bē jeho nan wumrjel, na dnju řynoweho pschihada bu čžělo řhowane. To ložo, w kotrymž bē njebočičiči ležal, stejesche prošdne; duž tam řyna položichu, řiz tež bórny sa hwojim, na řtamanu wutrobu semřjetym nanom psched Boži řud džěsche.

Samolwity redaktor: řarař Gólcž w Rařezach. Čzischčž a naklad Ssmolerjež kniřicžičečejnje w Budyschinje.

Młodliš řo we wěrije?

Sunu našmu džěsche wječor posdže řhuda holza psches holu w řstřlandže a widžesche řo na jene dobo wobdata wot pjeć wjelfow. Wulzy nařtřžena samřny w řrašče řwojej woczi, padny na řwojej koleni a modlesche řo wo wumóženje. Wona řo modlesche, modlesche řo mernje dale a wschitka bojosčž wopuschčzi jejnu wutrobu. Sažo woczi sažo wotewri, njebē wo wjelfach ničžo wjazy widžecž. Wone bēchu do wřby wuběžale, rostorhachu tam wulkeho řřa, kotrehož bēchu ludžo k řwojemu sařhowanju na nje řchěčuwali, a řežrachu jeho.

W stysnosčzi wofach řo k temu řnjeje: a tón řnješ wufłyscha mje a troschtowasche mje.

Džěscža jandžel.

W małym měřtku ředžesche lubosne hólczatko we wotewřenym wofnu jeneje řtwy, kotraž bē po řřoch řřhodach. Macž bē hacž do řuri řtupila a džěczatko hrajesche smernje. Na hacž pak, psched řurje řtupi, proščerka a pohlada k wofnam řorje, so by widžala, kat wjele wobndlerjom něhdže w tej řhězi bydli, duž widži, so džěczatko s horneho wofna wuleczi a k semi pada. W tym řamym wofomiku wupschestrje řchóřzuch a hižo leži to džěczžo řtrome a čžerstwe w jeje rukomaj, a wulke wješele a wulku radoščž řaczuwa wutroba macžerje, hdyž hwojeho řynka řtroweho s ruki proščerki dořta.

Řunje w prawym wofomiknjenju póbłal Bóh jandžela w proščerřkim řchalcže, — o čžłowječe, njesapomń řenje, so tež najnižšch husto najbóle je wufwolentý grat, pomozny řředł w Božej řuzy. i

Wschelake s bliska a s daloka.

— Řnješ kandidat Mřosał s řrodžisčezja je hwoje theologiske pruhowanje psched konsistorřtwom řřwalobnje wobřtal a w blisřchim čžafu jako řarař w Budysřinku řastupi.

— Pschichodnu njedželu řo nowa řchula we řasu řwřatocžnje pofřwječzi.

K rozpominanju.

Žyrkej Řhryřtuřowa wuczi žłonikowe řmyřlenje.

Dořčž je wjazy hacž pschewjele.

Dalije dobrowólne dary řa wbohe armeniske řyroty.

S Buleczansřeje wořady psches řnjeřa řarařja Řubizu:

R. s B.	2 hr.	— np.
B. s B.	—	50 "
S. s M.	1	" — "
W. s B.	1	" — "
M. s R.	4	" — "
R. s B.	2	" — "
D. s Wj.	3	" — "
P. s Wj.	3	" — "
P. s B.	3	" — "
T. s P.	1	" — "
W. se Ž.	6	" — "

řromadže 26 hr. 50 np.

W mjenje wobohich řyrotow wutrobny džak.

Gólcž, redaktor.

„Řombaj Bóh“ njeje jenož pola řnjeřow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarňjach „Sserb. Nowin“ na wřach a w Budyschinje dořtacž. Na řchtwóřčž lěta pľaczi wón 40 np., jenotliwe čžisřla řo řa 4 np. pschedawaju.